

Tribuna & Opinió

Al otro lado del túnel

Esther Vidal
Presidenta de la Asociación Balear de la Empresa Familiar

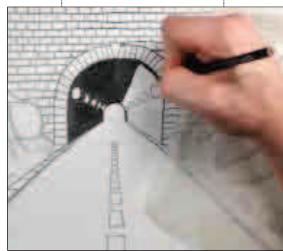
Si hace solo un año alguien nos hubiera dicho que íbamos a estar diez meses prácticamente cerrados, zarrandeados por la pandemia y por las medidas para tratar de controlarla, hubiéramos respondido como quien responde a un chiste malo, con absoluto pasotismo y desdén. Ahora la realidad es la que es. Nuestras islas, en determinados momentos del día nos arrojan imágenes de películas de terror, de calles vacías, de bares y restaurantes sin gente en el interior y tampoco en el exterior según días y horas, semáforos luminosos para nadie, como las farolas. Hay tristeza, soledad, miedo al contagio, pavor al colapso sanitario y pánico al futuro económico.

La crisis sanitaria, y con ella la económica, se dispara con los movimientos y viajes de las personas, que al fin y al cabo es en lo que Baleares

está especializada: el turismo. Nos ha dado en la línea de flotación. A las empresas, empresarios y trabajadores, y a las familias nos está dejando también sin oxígeno y necesitados de respiración asistida. Muchas están cerrando, empobreciendo nuestro tejido económico e incrementando el desempleo hasta niveles vertiginosos, solo corregidos por los salvavidas temporales de los ERTE, hasta que se desinflen.

Esto, que es tan obvio como evidente, parece que no lo es tanto para nuestros legisladores, que amenazan con nuevos aumentos de impuestos en clara contradicción con las políticas expansivas que la mayoría de los países desarrollados están practicando: enfriamiento de cargas impositivas y aumento del gasto público en las ayudas a empresas y trabajadores. Pero además, necesitamos seguridad jurídica para seguir aquilatando nuestra actividad al mercado, previendo las inversiones necesarias para el momento ade-

“
«Dejar fuera al sector privado sería un tremendo error que podría pagar toda la sociedad»

cuado. Y esto tampoco está sucediendo. A modo de ejemplo, no se entiende que los ERTE se hayan ido prorrogando como lo ha hecho el Gobierno cuando hasta el último de la clase sabía que debían continuar a riesgo de crear una catástrofe mayor de efectos monumentales en el tejido empresarial. O sea, eran plazos erróneos. Como ahora el del 31 de enero.

Un temor similar existe con los plazos para los proyectos del Plan Europeo de Recuperación: el miedo a no llegar o a llegar tarde y mal, con proyectos para la galería pero poco efectivos a la hora de impulsar el saneamiento del tejido económico y la absorción del desempleo y el talento profesional. De ahí que las empresas familiares reclamemos participar en la creación y ordenación de esos proyectos. Es el momento de la empresa familiar. Dejar fuera al sector privado sería un tremendo error que podríamos pagar, a la larga, toda la sociedad.

Hace poco, las empresas familiares celebramos nuestro congreso nacional bajo el slogan ‘La fuerza de la recuperación’, debido a que nuestras compañías conforman la gran mayoría del tejido empresarial y son las mayores aportadoras del PIB y del empleo del sector privado, liderazgo que a su vez conlleva una enorme responsabilidad que como siempre estamos dispuestos a afrontar. Por tanto somos conscientes de que el futuro de la sociedad pasa por un crecimiento de nuestras compañías basado en políticas de sostenibilidad para asegurar la continuidad, de manera competitiva, de nuestras marcas familiares.

La empresa familiar lleva implícita en su propia definición la obligación de crear prosperidad económica y valor social. Tenemos un compromiso natural con el progreso. Nos va en el apellido y en nuestra filosofía de concebir la evolución socioeconómica. Estamos orgullosos de contribuir a superar este nefasto año y a difundir el nacimiento de una nueva realidad al otro lado del túnel. Felices fiestas.

Fem-nos càrrec els uns dels altres i de l'entorn

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

En ocasió de la Jornada Mundial de la Pau, el dia 1 de gener de 2021

Que bé quan la nostra manera de tractar-nos i parlar-nos és neta i sincera, sense engany, i sabem fer-nos càrrec dels altres i de l'entorn amb total transparència. Però, també pot passar que, sota aparences d'unitat i amb formes educades, potser hem experimentat més d'una vegada com en la relació humana s'amaga una conspiració: la que cerca tenir un únic enemic, un enemic comú. Conspiració totalment enganyosa. Aquest eix de confluència fa que persones que mai no s'havien avingut, ara es donin sa mà i aparentin una amistat que no deixa de ser fictícia. En la seva intencionalitat dona peu a que adversaris sentin que alguna cosa els uneix i els identifica en una mateixa lluita, que persones que mai no s'havien professat amistat, ara tinguin la hipocresia d'abraçar-se perquè s'han posat d'acord per anar contra algú que els és enemic comú, amb la decisió d'actuar junts envers un únic objectiu. És tan subtil aquesta situació que, sense adonar-se'n, es cau fàcilment en la trampa d'una nova idolatria que perpetua l'engany. Un regne dividit en ell mateix no pot tenir llarga durada, diu Jesús. Per això, l'alternativa, òbviament, serà, pensar que podem unir-nos per anar a favor de tothom, pen-

sar en relacions de fraternitat i de bona entesa, cuidar els altres i l'entorn tant com cadascú procura cuidar-se a ell mateix. L'Evangeli ens assenyala molt bé aquest camí, que no serà el de l'ostentació de poder ni el del domini sobre algú, sinó el del servei.

D'altra part, no hi ha res pitjor que utilitzar Déu posant-lo a mercè dels nostres capricis. L'esperit del mal, el diable, li va fer a Jesús aquest oferiment: «Et donaré tot el poder d'aquests reialmes... Adora'm i tot serà teu!» (Lc 4,6). Res més absurd que dir a la temptació del poder deixant que Déu, el Déu únic i vertader, s'hagi d'agenollar davant l'home reconverit en «egòlatra», la pitjor idolatria capaç de convertir l'autoestima en autodestrucció. Es repeteix la història explicada en els primers capítols del Gènesi, quan l'home és capaç de dir-li a Déu «no et necessit» quan, perquè ha perdut el seu lloc, li ha hagut de demanar «On ets?» (Gn 3,9) i l'ha trobat fora del seu lloc, nu, sense ell; o també Caïn, quan comet l'atrocitat de matar el seu germà i encara té la gosadia de dir-li a Déu «Què potser jo som el guardià del meu germà?», després que Déu li ha demanat «On és el teu germà Abel?» (Gn 4,9). Estam davant l'exigència de cuidar la nostra pròpia vida i cuidar la dels altres, com també les nostres relacions amb la natura i tot el que ella significa de fraternitat, de justícia i de fidelitat. Preguntes tan radicals ens inclouen a tots i ens interpel·len, i més en aquests moments en els quals la pandèmia del COVID-19 ens

“
«L'Evangeli ens assenyala molt bé aquest camí, que no serà el de l'ostentació de poder ni el del domini sobre algú, sinó el del servei»

urgeix a fer-hi front amb més corresponsabilitat i extremant les mesures cautelars.

També dins l'Església i al llarg de la història, l'exercici del poder ha enterbolit el missatge de Jesús i la missió encomanada no ha estat sempre realitzada en l'esperit de servei, tan propi de l'Evangeli. Des dels inicis del cristianisme, això sí, amb llums i ombres pel fet de la nostra condició humana carregada d'incertis i de febleses, la doctrina social de l'Església ha estat capdavantera en la defensa dels drets humans i el respecte

per la dignitat de l'home i la dona, fets a imatge i semblança de Déu.

El seguidor de Jesús, i tota persona de bona voluntat que estima el dret, la justícia i treballa per servir el bé comú, ha de mirar cap un altre indret, allà on viurà cuidant i servant. Quan els deïxibles discuteixen sobre qui havia de ser tingut pel més important, Jesús, fent referència als qui tenen el poder sobre les nacions i les dominen com si en fossin amos, els diu: «Vosaltres no heu d'actuar així, el qui mana ha d'ocupar el lloc del qui serveix» (cf. Lc 22, 24-27).

El servei s'oposa al poder i l'oferta de pau és el resultat, una pau que es construeix fent de la «cultura del cuidar» el camí per arribar-hi, com ens acaba de dir el papa Francesc en el seu Missatge anual en ocasió de la 54 Jornada Mundial de la Pau, que celebren el primer dia d'any nou. «Cuidar» d'un mateix, cuidar dels altres, «cuidar» l'entorn i tota la creació és camí de pau. Model d'aquesta forma de «cuidar» és Déu, el qual, amb la seva providència ho acompanya tot i vetlla per l'ordre social i l'atenció als pobres; model d'aquesta forma de «cuidar» és Jesús, amb la revelació de l'amor del Pare per a la humanitat; models ho som també nosaltres, els seus seguidors, quan encarnam en la nostra vida l'estil de l'Evangeli i treballam amb tants altres a favor i al servei de la dignitat de la persona humana. Aleshores, el bé comú, la solidaritat, la cultura de l'encontre, la tendresa, la compassió, la justícia, esdevenen resultat, camí i oferta de pau.